

DESIRE®

Jessica Lemmonová
Zakázaný polibek

 HARLEQUIN®

JESSICA LEMMONOVÁ

ZAKÁZANÝ POLIBEK

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

všechny mé únorové příběhy Vás zavedou do společnosti horních deseti tisíc. Vy již dobře víte, že ani těmto bohatým lidem se nevyhýbají problémy včetně těch srdečních. Takže můžete sledovat, jak se nenasytí příbuzní snaží zdiskreditovat nádhernou Trinity a připravit ji o miliardové dědictví v povídce Aférka s dědičkou. V příběhu Hráč bez pravidel znovu zavítáte na ranč Mesa Falls, kde své vyšetřování vede po všech stránkách mimořádná vyšetřovatelka April. V romanci Zakázaný polibek je opravdu ten inkriminovaný polibek spouštěčem laviny událostí, které nevyhnutelně vedou k odhalení dávné náklonnosti Taylor k jednomu z bratrů Knoxových. Není to ale ten, se kterým si ji všichni spojují...

Užijte si tedy nejen romantiku, ale i nečekaná překvapení a nespoutanou vášně!

S láskou

Váš Harlequin

Jessica Lemmonová

ZAKÁZANÝ POLIBEK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Forbidden Kiss

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Jessica Lemmon
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5638-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5639-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5640-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Taylor Thompsonová utíkala ve své perličkami pošíité róbě od Versaceho, jak si troufla nejrychleji. Vysoké podpatky jí klapaly na mramorové podlaze a srdce jí bušilo v uších jako kovadlina. Tyhle šaty si vybrala specificky na tuto akci. Valentýnský ples v River Grove byl známý svou extravagancí i ve srovnání s jinými nóbl večírky. Rozhodně ale nečekala, že odsud bude muset prchat, až se jí operličkovaný lem róby bude lepit na kotníky a podrážet jí nohy. A ona doopravdy prchala.

Povytáhla si lem šatů nad lýtka, širokým obloukem oběhla dámské toalety, kde se to bude bezesporu hemžit načančanými elegantními ženami, a zapadla do šatny. Aspoň si myslela, že to je šatna, ale teď, když za sebou zavřela dveře úzkého tmavého prostoru, měla pocit, že vlezla do krabice se zatuchlými krekry. To je ale jedno. Potřebovala jen půl minuty v soukromí, aniž by musela předstírat, že neví o tom, že... že bude každou chvílí požádána o ruku. Proboha. Žádost o ruku. Na tomto plese byla každý rok s jednou výjimkou, tehdy si během prázdnin udělala s přáteli výlet do Miami. Ani ji tedy nenapadlo, že by sem nešla. Účast na téhle akci bylo něco, co lidi z River Grove prostě dělali. Tady nebylo bohatství jednou z možností, tady to byl požadavek.

Její rodina tohle město pomáhala budovat společně s rodinou jejího doprovodu na plese, Brannona

Knox. Thomsonovi a Knoxovi se proslavili založením jedné z největších IT společností v zemi. Thom-Knox Group založil její zesnulý otec Charles a Brannonův otec Jack před nějakými osmadvaceti lety, když byly Taylor dva roky. Vypadalo to, že dnes se chce Brannon pokusit o spojení dalšího typu. „Brannon Knoxi, co si proboha myslíš?“

Aby byla spravedlivá... asi by si měla položit úplně stejnou otázku. Když ji pozval, aby ho dnes na ples doprovodila jako jeho taneční partnerka, měla odmítnout. Místo toho zbaběle souhlasila a rozhodla se, že ještě sem s ním půjde a pak si s ním promluví. Což měla udělat už před třemi týdny. Říct mu, že jim to zkrátka neklape. A navrhnout mu přátelství.

Taylor si velmi dobře uvědomovala, že nemůže zbytek večera strávit v tomhle smradlavém... kumbálu, a tak zvažovala své možnosti. Na toaletu jít nemůže, protože tam by dozajista natrefila buď na paní Muellerovou nebo na Patsy Sheffieldovou. Byli milé a po smrti jejího otce loni na podzim se k ní chovaly moc krásně, ale byly... zvědavé. A ona nepotřebovala, aby se po celém městečku povídalo o tom, že se schovává před svým doprovodem. Bylo jí jasné, že Patsy i paní Muellerová by takové klepy vypustily s největší radostí. Nebýt toho, že její otec nedávno prohrál svůj boj s rakovinou, nikdy by se asi s Brannonem nezačala scházet. Znali se spolu celý život, ale přitažlivost v tom zkrátka nebyla. Věděla velmi dobře, že až mu to bude vysvětlovat, moc se nepobaví. *Promiň, Brane. Chodila jsem s tebou jen proto, že jsem byla smutná a doufala jsem, že by to mohlo potěšit mého otce... v záhrobí.* A když se dnes ukázalo, že je na řadě zasnoubení, byla vyhlídka na to celé ještě daleko mučivější.

„Zatraceně!“ Se zařatými pěsti dupla nohou na mramorové podlaze. V té její improvizované skrýši bylo vedro a měla klaustrofobický pocit, jako by se

na ni ze tmy řítily stěny. Rozhodla se, že si najde nějaký pohodlnější úkryt, v němž si bude moct uspořádat myšlenky. Sáhla na kliku, zacvakala s ní jednou, dvakrát, ale bezvýsledně. A nic se nezměnilo ani po třetím pokusu, prastarý zámek se zasekl. „Zatraceně,“ vydechla tiše. Na čele se jí perlil pot, jak se urputně snažila manipulovat s klikou. Kéž by si vzala s sebou kabelku! Na stole, kde ji nechala, jí nebyla nic platná. Aspoň by měla světlo z telefonu. Nebyla doslova klaustrofobická, ale vyhlídky na pomalé zadušení v tomhle kumbálu nebo na infarkt z panické ataky nebyly zrovna příjemné.

„Zatraceně,“ ulevila si ještě jednou a zatřásla klikou silněji.

V okamžiku, kdy zpozorovala, jak si Brannon zálibně prohlíží prsten od Tiffanyho spočívající v tmavomodrém sametovém lůžku drobné krabičky, měla zasáhnout. Kde je stroj času, když ho jednou doopravdy potřebuje? Napnula uši, jestli nezaslechne hudbu nebo hlasy, ale do jejího vynuceného vězení nepronikal jediný zvuk. Přestala se zabývat klikou a ustoupila, aby se pokusila ramenem vyrazit dveře. Vrhla se kupředu, když se před ní dveře rozlétly, hladce a bez potíží, jak si jen člověk může přát. V jejich rámu se objevila silueta v černém smokingu: široká ramena, dlouhé nohy a výraz, který mohl patřit jen jedinému člověku, Brannonovu staršímu bratrovi.

„Taylor? To tady k čertu děláš?“ zeptal se Royce Knox zvědavě.

I když ji vylekal, její rostoucí úzkost teď pominula. „Roycei,“ vydechla roztřeseně. „Bohudíky,“ dodala a sevřela mu předloktí. Přes materiál smokingu zřetelně cítila jeho vypracované svaly. Kdysi, před lety zakopla při vystupování z limuzíny a on ji zachytil. Ona se ho tehdy taky tak pevně přidržela, to jí bylo šestnáct. Tehdy neměl tak svalnaté paže, ale ten zvláštní pocit kolem žaludku, který se objevil

v okamžiku, kdy se ho dotkla, byl tentýž. Když došlo na Roycea, nikdy nepochybovala o tom, jestli ji přitahuje. S ním to bylo nad slunce jasnější.

Když tehdy ta party skončila, vzal si ji otec stranou a pořádně jí vyplísnil. Naprosto jasně jí dal najevo, že si nepřeje vidět ji v přítomnosti staršího z Knoxových bratrů. „Je pro tebe moc starý.“ Její otec si pro Taylor staršího a vážnějšího z obou bratrů zkrátka nepřál. Snil o jejím spojení s tím mladším, dychtivějším. S Brannonem.

Odtáhla prudce ruce z Royceových předloktí. Nebyla si jistá, jestli ji víc trápilo to, že poslechla svého otce a začala se scházet s Brannonem, nebo to, že k Royceovi stále cítí přitažlivost, kterou nemohla popřít ani sama před sebou. „Myslela jsem, že tady umřu,“ zamumlala do stísněného tmavého prostoru.

Royce se krátce zasmál. „To by se asi nestalo. Brantě všude hledá.“

„Já vím.“ Představila si zásnubní prsten a žaludek se jí znovu stáhl do klubíčka. „Tohle byla naše poslední schůzka.“

„Cože?“ zeptal se Royce znepokojeně, ale to už ho přerušil další hlas přicházející odněkud z chodby.

„Neviděli jste někdo Taylor?“ zajímal se Brannon z dálky.

Vzhledem k tomu, že ona i její úkryt byli za rohem, Brannon ještě nespátril ji ani svého bratra. A ani je neuvidí. Na tohle nebyla připravená. Rychle vtáhla Roycea do malého prostoru a prudce za ním zavřela dveře; k čertu s tím zaseknutým zámkem. Možná, že udušení není tak hrozný osud ve srovnání s tím, že se před ní Brannon chystá pokleknout.

„Počkej!“ protestoval Royce, když zapadl zámek.

Rychle mu přitiskla ruku na ústa a cítila pod dlaní jemné píchání rašícího vousu a v nose jeho oblíbenou kolínskou. Sáhl jí po zápěstí, ale pak ztuhl, když mu tiše naznačila, aby byl zticha. Pak společně

poslouchali. Taylor slyšela hlavně zběsilý tlukot vlastního srdce a pod ním trochu nezřetelně Brannonův hlas, jak pokračoval ve svém hledání. Nakonec vydechla a v tom okamžiku si uvědomila dvě věci. Royceovu ruku, která jí svírala zápěstí, a jeho teplý dech na její dlani, kterou mu stále ještě tiskla na ústa.

„Přesně tady se zasnoubili moji rodiče,“ pronesla Taylor tichým hlasem. Royce ve tmě nedokázal odhadnout její výraz, ale v jejím hlasu slyšel smutek. „Na valentýnském plese. Máma mi říkala, že to byla nejromantičtější noc jejího života.“

Royce pro Taylor a její matku bolelo srdce. To, že Charlese ztratili, bylo těžké pro ně pro všechny. Knoxovi a Thompsonovi byli prakticky rodina. „Proto to asi udělal,“ pokračovala tiše. Než se jí Royce mohl zeptat, jestli o tom překvapení ví, přikývla. „Brannon.“

Royce jemně odtáhl její ruku ze svých úst a znovu ucítil vůni jejího lehkého parfému. Krásně voněla... voněla vždycky, kdykoli byl takhle blízko ní. Ale to se nestávalo často. Na to Charles dohlédl. „Ty o té žádosti o ruku víš,“ poznamenal.

„Ano. Ale dozvěděla jsem se to před chvílí.“

Její hlas vůbec nezněl šťastně, a to s jeho bratrem chodila pár týdnů. Když za ním Brannon přišel a ukázal mu prsten, Royce reagoval spontánně a nepříliš příznivě. Brannon se nechával vést svým srdcem, zatímco Royce měl v hlavě kalkulačku. Řekl svému bratrovi, co si myslí. Na něco takového je příliš brzy.

„Je příliš brzy,“ vydechla, jako by mu četla myšlenky.

Royce by přísahal, že kdesi uvnitř hrudníku cítí úlevu: takže je to pravda. Brannonův plán byl prostě... chyba. Než se člověk s někým zasnoubí, měl by s ním chodit o mnoho déle než tři týdny, probůh! „Mělo to být překvapení. Kdo to prozradil?“ zeptal se ještě.

„Viděla jsem, jak Brannon obdivuje ten prstýnek.“

„Však je taky krásný,“ přikývl Royce, když si vzpomněl na diamant, který měl bůhvíkolik karátů.

„On ti ho ukázal?“ zeptala se ho a její hlas zněl skoro úzkostně.

Pustil její zápěstí a hmatal na zdi po vypínači. Když se v jejich komůrce konečně rozzářilo světlo, viděl okamžitě tři věci: prázdné věšáky, plastové krabice, které podle nalepených štítků obsahovaly sezónní dekorace, a Taylořin výraz: byla krásná, ale zároveň silně rozrušená. Na její krásu byl zvyklý. Takhle rozrušenou ji ale ještě neviděl. Špinavě blond vlasy po ramena si pro tuto příležitost vyčesala a rty měla namalované rtěnkou o odstín tmavší než obvykle. Taylor zapadala do světa bohatých jako oni všichni; byli zvyklí na navštěvování událostí, jako byl dnešní večer. Royce sám byl celá léta vedený k tomu, jak se má chovat v životě i v práci. Vešlo mu to do krve tak, že teď pro něj podobné situace byly druhou přirozeností. A měl takový dojem, že Taylor by o sobě mohla říci totéž. Ani její zářivá róba nedokázala úplně zamaskovat jakousi vážnost, kterou v sobě vždycky měla, ambice, které nedokázal překrýt make-up a šperky. Proto byl taky Royce tolik překvapený tím, že si ji chce Brannon vzít. Od začátku mu totiž připadalo, že se k sobě nehodí. Taylor byla jako jejich neoficiální sestra, byla jen o něco starší než jejich skutečná sestra Gia. Na druhé straně si ale Royce uvědomoval, že poté, co mu její otec dal najevo, že pro něj je jeho dcera nedostupná, jinak ani o Taylor nepřemýšlel. A tak si řekl, že když Brannon tak trvá na svém zasnoubení, asi zná Taylor daleko lépe než on. A možná jsou doopravdy zamilovaní.

Až na to, že teď si to už nemyslel. Taylor mu vůbec nepřipadala jako zamilovaná žena. Připadala mu jako žena, která má strach. Vypadalo to, že Royce

není jediný, komu myšlenka na zasnuby nepřipadá chytrá.

„Je tady horko. Zkus otevřít.“ Taylor na něj nečekala, odstrčila ho a sama několikrát stiskla kliku. Když to nezabralo, praštila otevřenou dlaní do dveří a vztekle zasyčela.

Royce jí položil ruku na rameno a doufal, že utiší její úzkost, která zdaleka nepramenila jen z toho, že je uvězněná v komoře na košťata. „Jsme v country klubu, Taylor. Hemží se to tady lidmi. Někdo se tu určitě během pár minut ukáže. Nadechni se.“

„Nemůžu. Mám na sobě korzet.“

Royce potlačil úsměv. Věděl, že Taylor bude v pořádku, jakmile začne dýchat. „Snaž se. Neboj se, zvládneme to. Dívej se na mě.“ Sklonil se, aby jí viděl do očí, ale nemusel se sklánět příliš. Za normálních okolností byla o hodně menší než on, ale na jehlových podpatcích si přidala na výšce, takže její rty sahaly téměř k jeho bradě. Upřela na něj oříškové oči a on viděl, že ještě zdaleka nejsou klidné. „Dýchej se mnou,“ nařídil jí co nejjemnějším hlasem.

Roztřeseně vydechla a nadechla se. Pak zase vydechla. A znovu. Najednou viděl, že jí po tváři stékají slzy. „Já nechci zranit jeho city, Roycei,“ vydechla a sevřela do pěstí klopy jeho saka.

„Já vím.“ Nevěděl to, ale měl pocit, že nejlepší bude souhlasit.

„Je to tátova vina, že jsem souhlasila s naší první schůzkou,“ stiskla ho pevněji. „Nikdy jsem neměla dovolit, aby to zašlo tak daleko. Bran je moc milý, ale...“ Potřásla hlavou. „Chtěla jsem to mezi námi tento víkend ukončit. S dnešním večerem jsem souhlasila jen ze zdvořilosti.“

„Nemusíš se obhajovat a vysvětlovat to.“

„Nechci ho zranit,“ opakovala a na čele se jí objevilo pár vrásek.

„Taylor.“ Když k němu vzhlédla, viděl v jejích

ZAKÁZANÝ POLIBEK

očích pocit viny. „Nemusíš souhlasit s manželstvím ze zdvořilosti, víš to, že? Nezáleží na tom, co si přál tvůj otec,“ promlouval k ní naléhavě, protože potřeboval vědět, že rozumí.

Přikývla a rukama pořád svírala jeho oblek. Měl by odstoupit, ale místo toho zůstal na místě a byl spokojený, že má její plnou pozornost. Na něco takového si nevzpomínal. „Bude to v pořádku. Uvidíš.“

Chtěl jí nabídnout ještě nějakou útěchu, ale nedostal se k dalšímu slovu, protože Taylor si stoupla na špičky a začala ho líbat, jako by měl nastat konec světa. A možná, že nastal.

DRUHÁ KAPITOLA

Royce si neustále opakoval, že ji musí přestat líbat. Opakoval si, že není pro něj, je to Thompsova princezna a on je dědicem Knoxova království. Kromě toho nezáleží ani na tom, jak se k sobě s Branem nehodí ani na tom, co mu svěřila v intimně zamčeného kumbálu. Všechno tohle si opakoval pořád dokola, ale stejně neopouštěl blaho jejích žádostivých rtů. Byly tak smyslné, tak plné. A chutnaly jako šampaňské a sex, vynikající sex. Už to bylo nějakou dobu, co takový sex zažil, takže si povolil chvíli na připomenutí toho pocitu... nebo možná na objev. To bylo určitě lepší slovo, protože nedokázal z paměti vydolovat nic, co by se blížilo tomu vzrušení, které pociťoval při líbání s Taylor. S ní našel cosi nového. Jakýsi *elán*, pokud je to to správné slovo. Ach, k čertu s tím. Kdo se stará o nějaká slova? Teď, když ji ochutnával, byl nakloněný možnosti ochutnávat ji o něco déle. Ponořit se do toho, co pro něj bylo zakázané. Na druhé straně... vždyť to byla Taylor, kdo se na něj vrhl... On byl prakticky jen nevinný přihlížející. A to až do chvíle, kdy ji objal kolem krku, vsunul jí jazyk do úst a zkoumal ji. Jeho touha po ní byla stará pár vteřin, ale připadalo mu, že ji cítí mnohem, mnohem déle.

Royce si cenil sebekontroly a dobré organizace. Vždycky měl pocit, že to je jeho podstata. Zdědil po otci ostrou obchodní mysl, zatímco Brannon spíš

spontánnost a nadšení. Tyto vlastnosti byly mezi Knoxovy syny rozděleny rovnoměrně a Gia obojí dostala přiděleno dvojnásobně. Možná je to nespravedlivé, ale je to prostě tak. On rozuměl rozpočtům a finančním strategiím a svou práci finančního ředitele měl rád, protože byla předvídatelná. V matematice nejsou žádné šedé zóny. A Taylor přesně taková šedá zóna je. V ThomKnox dosáhl svého snu už ve třia dvaceti letech. Nezajímal se o slávu ani o obdiv. Soustředil se na čísla, která nikdy, nikdy nelžou. Něco takového o sobě například bulvární časopisy určitě tvrdit nemohou. A teď by měli opravdovou žeň, kdyby zjistili, že se tady v kumbále šmajchluje s partnerkou svého mladšího bratra.

Ta náhlá myšlenka ho zmrazila do morku kostí, takže okamžitě přestal se svým plánem opřít ji o nejbližší stěnu a líbat ji na krku a níž. Na druhé straně... Bran na ni nemá žádné právo. Měl v plánu požádat ji o ruku, ale ona měla v plánu rozejít se s ním. To mu řekla sama. Jaký další důkaz je zapotřebí k tomu, aby člověk viděl, jak se ti dva k sobě nehodí? Odtáhl se, aby chytil dech. Ani si neuvědomil, že skoro nedýchal, dokud se lačně nenalokal kyslíku.

Taylor měla v očích divoký výraz a ústa otevřená, jako by mu chtěla říct... Bože, neměl ponětí, co vlastně. Po tom polibku by ji nejraději ze všeho prohlásil rovnou na místě za svou, vzal by si, co mu tak velkoryse nabízela. Pro jednu ho veškerá jeho praktičnost úplně zradila. Navzdory zdravému rozumu se k ní sklonil ještě jednou a znovu ji políbil. Pak přijde pondělní ráno a on se bude muset vypořádat s následky, teď mu na nich ale nezáleželo ani v nejmenším. Teď záleželo jen na přitažlivosti, která v něm celé roky dřímala a teď začala přímo vřít.

Zrovna když znovu přitiskl rty na její ústa a objal ji, dveře za ním se prudce otevřely. Taylor a Royce od sebe odskočili jako přistižení puberťáci. Soudě podle

výrazu na Taylořině tváři pozbyla veškeré rovnováhy. Vrávoravě od Roycea ještě o krok ustoupila.

Ve dveřích stál Brannon. Ve tváři měl překvapený výraz, který se změnil ve vztek tak rychle, že Royce tu změnu téměř nebyl schopen zaznamenat. „Poslal jsem tě, abys Taylor našel. Ne aby sis tady s nı začal.“

„To není –“

„Viděl jsem pode dveřmi světlo,“ pokračoval Bran se zařatými zuby. „A pak jsem uviděl světlo i v jiném významu.“

Royce se celé roky staral o své sourozence. On byl ten zodpovědný. A teď věděl, že ten polibek klidně mohl zastavit, zabránit mu. Jenže to zkrátka neudělal. „Je to moje vina,“ řekl, protože ho napadlo, že na sebe vezme veškerou zodpovědnost a ona se zachrání.

„Teď už vím, proč jsi mě odrazoval od té žádosti o ruku. Abys ji mohl mít pro sebe.“

„Prosím?“ přerušila ho Taylor uraženě.

„Chtěl jsem tě dnes požádat o ruku,“ řekl jí Bran se zdviženou bradou.

„Já vím,“ přikývla. Promluvila na něj jemně. Laskavě. Proč si, proboha, s Branem nepromluvila už včera? Kdyby se s nım rozešla, ten prstýnek by nikdy nekoupil. A kdyby si toho prstenu nevšimla, nedošlo by nikdy ani k tomuto polibku. Když se ale podívala po očku na Roycea, nevypadalo to, že by něčeho litoval.

„Ty... tys to věděla?“ zeptal se Bran Taylor a zrudl.

„Viděla jsem tě, jak si ten prsten prohlížíš... a utekla jsem. Royce mě našel. Nechtěla jsem... Vlastně jsem chtěla. Vždycky jsem ho chtěla políbit.“

„Vážně?“ zeptali se Bran i Royce jedním hlasem a pak si vyměnili podrážděné pohledy.

„Měla jsem v plánu, že se s tebou tento víkend rozejdu,“ řekla Brannonovi a soustředila se jen na něj. „V mojí hlavě už to bylo hotovo. Netušila jsem, že ty